

Arrest

nr. 226 939 van 30 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Charles BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 26 september 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 16 september 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DEMAJ, die loco advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit een vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat hij reeds op 6 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Zwitserland, op 24 april 2017 in Duitsland en op 2 december 2018 in Nederland.

1.3. Op 21 juni 2019 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Zwitserse instanties, die daar op 24 juni 2019 mee instemden, op grond van artikel 18, 1, d) van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 16 september 2019 werd er aan verzoeker een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : W(...) C(...)

voornaam : F(...)

geboorteplaats : Keren

nationaliteit : Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18§1d) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer W(...) C(...),F(...) hierna de betrokkene, verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben. Op 10/05/2019 meldde de betrokkene zich aan bij onze Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) waarbij hij de intentie kenbaar maakte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 14/05/2019 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit enige reis- of identiteitsdocumenten.

Op 18/06/2019 werd de betrokkene bij de DVZ gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde hij in maart 2015 Eritrea over land verlaten te hebben voor Soedan waar hij verklaarde 4 maanden verbleven te hebben. Vanuit Soedan verklaarde de betrokkene met behulp van smokkelaars via Libië (waar hij verklaarde ook enkele maanden verbleven te hebben) uiteindelijk met de boot Italië bereikt te hebben, waar hij verklaarde het grondgebied van de lidstaten betreden te hebben op 29/07/2015.

Volgens zijn verklaringen reisde hij vervolgens door naar Zwitserland, waar de betrokkene verklaarde een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben op 06/08/2015. Een tijd later volgende een negatieve beslissing van de Zwitserse autoriteiten. De Betrokkene verklaarde daarna naar Duitsland te zijn getrokken om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Vervolgens ging de betrokkene na een negatieve beslissing van Duitsland door naar Nederland. Volgens zijn verklaring kreeg de betrokkene van Nederland eveneens een negatieve beslissing waarop hij besloot naar België te komen.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot drie treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene inderdaad op 06/08/2015 om internationale bescherming vroeg in Zwitserland, op 24/04/2017 in Duitsland en op 02/12/2018 in Nederland. Verder konden geen andere resultaten gevonden worden in het Eurodac-systeem of in het VIS-systeem.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op DVZ dd. 18/06/2019 werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen.

Hierop antwoordde de betrokkene dat hij advies kreeg van het Rode Kruis om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Als bezwaar tegen een overdracht aan Zwitserland voerde betrokkene aan dat hij niet naar Zwitserland terug wil keren, zonder verdere redenen te geven waarom, behalve zijn reeds ontvangen negatieve beslissing vanwege de Zwitserse autoriteiten. De betrokkene verklaarde verder ongehuwd te zijn en geen andere familie- of gezinsleden te hebben in België maar verschillende tantes in Zwitserland te hebben die allen daar erkend zijn. Betreffende zijn gezondheid verklaarde betrokkene behalve wat last te hebben van stress geen andere gezondheidsproblemen te kennen.

Op 21/06/2019 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties. De Zwitserse instanties stemden op 24/06/2019 in met een overdracht van de betrokkene, op grond van artikel 18§1d) van de Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene zou de toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 kunnen verzoeken op grond van de bewering dat de betrokkene in geval van terugkeer naar Zwitserland een risico loopt op refoulement naar Eritrea waar hem met grote waarschijnlijkheid behandeling zou te wachten staan die in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of dat de procedure of de opvang voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Het is in die context dat in Verordeningen (EG) nr. 343/2003 en heden Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en

Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Zwitserland voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Daarnaast dient te worden benadrukt dat Zwitserland dan wel geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel door middel van een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het “Dublin-acquis”.

Zwitserland ondertekende net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zwitserland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een grondig en individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het “Dublin-acquis”. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek tot internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Zoals reeds vermeld stemden de Zwitserse autoriteiten in met een terugname van het verzoek van betrokkene op basis van artikel 18§1d). Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen door de Zwitserse autoriteiten. Dit impliceert bovendien ook dat betrokkene na overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek wel degelijk inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Zwitserse instanties.

Artikel 18§1d) luidt als volgt: “de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18§2 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zouden afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan dat het eerdere, reeds afgewezen, verzoek behandeld werd zonder volledig en gedegen onderzoek.

De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Indien, zoals het geval bij betrokkene, uitwijzing naar land van herkomst niet mogelijk is, en hun aanvraag reeds werd afgewezen krijgt men in Zwitserland een F-kaart (pagina 102 AIDA-rapport). Het is hierbij belangrijk te benadrukken dat deze kaart een garantie is dat betrokkene niet kan gedwongen worden om terug te keren naar Eritrea zolang een terugkeer naar Eritrea een schending van verdragsverplichtingen waarvan Zwitserland partij is inhoudt. Concreet wil dit zeggen dat zolang een gedwongen terugkeer naar Eritrea een schending inhoudt van het non-refoulement principe betrokkene niet zal worden teruggestuurd door de Zwitserse autoriteiten.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Zwitserse autoriteiten. Het gaat hier enkel om het feit dat zijn asielaanvraag in Zwitserland meermaals zou zijn afgewezen, hetgeen in wezen onlosmakelijk deel uitmaakt van het voeren van een asiel en migratiebeleid. Bovendien wensen we te benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene dient tenminste een begin van bewijs te leveren dat concrete omstandigheden betreffende zijn persoon een risico inhouden op een schending van artikel 3 bij een overdracht naar de volgens de dublin-verordening verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland echter geen concrete gegevens aan betreffende zijn persoon die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor repatriëring naar Eritrea volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Zwitserland, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland.

In dit kader is het jammer voor alle betrokken partijen dat de betrokkene ervoor koos om zich naar een andere lidstaat te begeven om daar een ander verzoek om internationale bescherming in te dienen zeker omdat de betrokkene van mening lijkt te zijn dat zijn rechten in Zwitserland niet werden gerespecteerd. Het is dus zo dat het Europese asielstelsel voorziet in de mogelijkheid om zich te wenden tot bijvoorbeeld het EHRM indien de rechtsmiddelen binnen een bepaalde lidstaat zouden zijn uitgeput en de betrokkene meent dat een bepaalde beslissing toch een schending inhoudt van de verplichtingen die rusten op de betrokken lidstaat en voortvloeien uit het EVRM. Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit pagina 25 van het AIDA-rapport (zie infra) blijkt dat toegang tot kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse grondwet is ingebed. Bovendien wordt de nood aan juridische bijstand bij de asielprocedure als noodzakelijk geacht in de Zwitserse asielwetgeving. Hoewel er sprake is van praktische belemmeringen hierbij is sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure (zie p. 26 AIDA-rapport)

Hierbij wensen we ook nog te verwijzen naar een uitspraak van de Rechtbank van Den Haag dd. 27/03/2018 (NL18.4174) waar een beslissing werd aangevochten die een verzoeker uitwees naar Zwitserland. Het ging hier ook om een verzoeker om internationale bescherming uit Eritrea die de behandeling van zijn verzoek geweigerd werd omdat Zwitserland hiervoor verantwoordelijk was. De verzoeker voerde hier eveneens aan dat een terugkeer naar Zwitserland hem blootstelde aan een risico van refoulement. Ook hier was het oordeel van de Nederlandse rechtbank dat er geen sprake kon zijn van een schending van het Europese recht door de Zwitserse overheden aangezien zij ook partij zijn van de op het asielrecht van toepassing zijnde verdragen en alle voor de verzoeker voorhanden zijnde

rechtsmiddelen die een schending hiervan zouden kunnen rechtzetten vanuit Zwitserland niet werden uitgeput.

Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Duitsland (Guillaume Bégert, Adriana Romer, Lucia Della Torre en Cinzia Chirayil, "Asylum Information Database –Country Report – Switzerland", laatste update op 22.02.2019, elders AIDA-rapport genoemd) stelt verder ook dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, "No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed"). Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie ("subsequent application" of "request for re-examination"). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 54). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang ("reduced material conditions"). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton ("Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice", pagina 65). Bovendien bestaat er noodhulp waarbij personen waarvoor er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd waarbij "these persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress" (pagina 67).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Het rapport haalt op pagina 59 enkele elementen aan die wijzen op een veranderde aanpak ten opzichte van Eritreeërs door de Zwitserse autoriteiten. Er wordt melding gemaakt van de gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten. Het kan echter geen deel uit van de Verordening (EU) nr. 604/2013 dat verzoekers de keuze zouden hebben in welke lidstaat ze een verzoek indienen. Dit wil zeggen dat de criteria die gehanteerd worden door een bepaalde lidstaat om over te gaan tot erkenning geen deel uitmaken van de voorwaarden voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat.

We zijn dus nog steeds van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betrokkene zou kunnen de nadruk proberen te leggen op de gewijzigde politieke houding ten opzichte van Eritreeërs in Zwitserland. We wensen hierbij te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Tot op heden wordt hiervoor in ieder geval nog geen enkel element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere weigering van een asielaanvraag geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad.

Eritreeërs die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks echter nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep van verzoekers om internationale bescherming in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). Enkel verzoekers die verklaren uit Syrië, Afghanistan of Somalië te komen kennen een lagere afwijzingsgraad dan Eritreeërs. Slechts 19.5% van alle verzoeker die verklaren uit Eritrea te komen krijgen een negatieve beslissing van de Zwitserse autoriteiten. De loutere afwijzing kan dus naar ons oordeel op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van de dublinverordening.

Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat, tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Zwitserland is inderdaad geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het “Dublin-acquis”, hetgeen tot gevolg heeft dat de bepalingen uit Verordening (EU) nr. 604/2013 ook van toepassing zijn op Zwitserland en dat land bind tot het nakomen van zijn verplichtingen die hieruit voortvloeien.

Niettegenstaande het feit dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zwitserland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van een analyse van deze rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd

zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Zwitserse autoriteiten zullen bovendien op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

We wensen hierbij te benadrukken dat er tot op heden geen concreet voorbeeld voorhanden is van een geval waarbij deze gewijzigde houding ook daadwerkelijk geleid heeft tot gedwongen terugkeer naar Eritrea. Dit temeer omdat, zoals blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier), er bij afwezigheid van een terugname-akkoord geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland plaatsvinden. Een wijziging in deze toestand lijkt ook niet voorhanden te zijn. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beiden op til is. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017), hetgeen het nog moeilijker heeft gemaakt voor Zwitserland om effectief over te gaan tot (gedwongen) repatriëring naar Eritrea. Het Comité beval hierop namelijk de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (pagina 59-60 van het AIDA-rapport). Het is belangrijk om op te merken dat het in deze zaak om zeer inhoudelijk specifieke gegevens ging en betrekking had op de periode 2014-2016. De betrokkene toont niet aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden.

Betreffende de toetsing aan artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht naar Eritrea, wensen we bovendien te benadrukken dat zelfs het EHRM in zijn arrest van 20 juni 2017 (EHRM – M.O. v. Zwitserland met nr. 41282/16) bovendien bevestigde dat een verwijdering naar Eritrea op zich geen schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Enkel als in het specifieke geval van de betrokkene kan worden aangetoond dat zoiets daadwerkelijk het geval is, kan men hiertoe besluiten. De betrokkene haalt geen elementen aan betreffende zijn person die zo'n conclusie dwingend maken. Dit arrest was bovendien nog voor de hoopgevende gebeurtenissen van 2018 in Eritrea (akkoorden met de buurlanden na decennia van afwezige diplomatie en militaire spanningen) die, hoewel ze volgens het World Report 2019 van Human Rights Watch weinig impact hebben gehad op de naleving van de mensenrechten in Eritrea, op zijn minst geen indicatie zijn dat de toestand in Eritrea danig verslechterd is sinds het arrest van het EHRM dat zich nieuwe, zwaarwichtige gronden opdringen die een automatische schending van artikel 3 doen vermoeden bij een uitwijzing naar Eritrea.

We wensen hierbij ook extra aandacht te vestigen op de overwegingen van het Hof. Het Hof stelde duidelijk dat men eerst en vooral een beroep moest doen op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat voordat men een vordering bij het EHRM kan instellen. Een aanvoelen of twijfels bij het mogelijk succes ervan doen hieraan geen afbreuk (§87). Het spreekt voor zich dat het Hof hierbij op geen enkel moment spreekt over het indienen van een verzoek in een andere lidstaat als een remedie tegen vermeende schendingen door Zwitserland van het Europese recht. Wij zijn van oordeel dat een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat indienen om een vermeend onrecht (onterecht afgewezen asielaanvraag van de betrokkene) recht te zetten geen onderdeel uitmaakt van het Europese asielcontentieux en niet terug te vinden is in de letter, noch in de geest, van Verordening (EU) nr. 604/2013. Integendeel, het Europese kader voorziet in rechtsmiddelen om vermeend onrecht door een bepaalde lidstaat vast te stellen én recht te zetten. Het is in casu zo dat betrokkene gebruik maakt van de vrijheid die hem werd gegeven in Zwitserland om het land vrijwillig te verlaten om een aanvraag in een andere lidstaat in te dienen en op die manier het vermeende onrecht dat hij aan Zwitserland toeschrijft recht te zetten. Dit gaat voorbij aan de mogelijkheid die bestaat om schendingen van bijvoorbeeld het EVRM door Zwitserland te laten rechtzetten door het EHRM. Nergens in de Dublin-Verordening is er sprake van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat als rechtsmiddel tegen vermeend onrecht door een andere lidstaat.

Indien de gewijzigde toestand van de Zwitserse politiek ten opzichte van Eritreeërs leidt tot een schending van het Europese recht dienen handelingen en beslissingen die daar een resultaat van zijn en een schending zouden uitmaken van het Europese recht dan ook rechtgezet te worden via de daarvoor voorziene rechtsmiddelen. Het is pas als kan aangetoond worden dat er gevreesd kan worden dat er systeemfouten bestaan in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat men een lidstaat kan verhinderen om een overdracht naar de volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. De gewijzigde houding inzake het verlenen van internationale bescherming aan Eritreeërs kan op geen enkele manier

worden beschouwd als een systeemfout in de zin van bovenvermeld artikel alleen al omdat, zoals hierboven al aangehaald werd, Eritreeërs nog steeds de hoogste erkenningsgraad genieten in Zwitserland van alle nationaliteiten die daar een verzoek om internationale bescherming indienen. Bovendien wordt geen voorbeeld aangehaald van iemand die daadwerkelijk gedwongen werd teruggedreven naar Eritrea, laat staan dat er een systematische praktijk zou bestaan in Zwitserland. Zo'n systematische aanpak is in de praktijk ook gewoon niet mogelijk aangezien daarvoor een akkoord met Eritrea nodig is. Zulks een akkoord is in de nabije toekomst niet te realiseren. Dit zal zo blijven zolang er geen wijziging komt in de huidige toestand van zo goed als onbestaande bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea (zie officiële website van de Zwitserse overheid www.admin.ch) die al zo is sinds het begin van de onafhankelijkheid van Eritrea.

In dit kader verwijzen we graag ook naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dd. 15/07/2019 (nr. 224 001) waarbij voor de raad de schorsing van de tenuitvoerlegging werd gevorderd van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Hier ging de Raad over tot toetsing aan artikel 3 en besloot vervolgens om de vordering te verwerpen. De motieven die de RVV hiervoor aanhaalt vertonen grote gelijkenissen met de concrete situatie van de betrokkene. Zo putte betrokkene bijvoorbeeld niet de rechtsmiddelen uit die hij ter beschikking heeft in Zwitserland, toonde de betrokkene niet aan dat Zwitserland effectief zou overgaan tot de repatriëring van de betrokkene noch dat de weigeringsbeslissing van Zwitserland geen grond vindt in de voorhanden zijnde concrete elementen betreffende zijn persoon.

Het kan zijn dat er politieke verschillen bestaan tussen verschillende lidstaten en dat de betrokkene achteraf gezien liever had dat zijn verzoek om internationale bescherming in een andere politieke omgeving zou behandeld geweest zijn. Ook hier dienen we te herhalen dat dergelijke keuzemogelijkheid geen onderdeel uitmaakt van het Europese asiel contentieux. Een verschil in erkenningsgraad tussen verschillende lidstaten is uiteraard op zich geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM of van systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op een bepaalde manier omgaat met verzoeken van vreemdelingen die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten houdt op zich geen wettelijke verplichting in voor de Belgische Staat naar elke verzoeker toe die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en die zich op het Belgische grondgebied bevindt.

We wensen bovendien te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Verder merken we op dat de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 18/06/2019 verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werden tot op heden door betrokkene geen verdere medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke noch zijn mentale gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding zouden kunnen geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Het AIDA-rapport stelt ook dat alle verzoekers voor internationale bescherming in Zwitserland

wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, ook in geval van beperkte materiële opvang en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 83). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Middels het akkoord van 24/06/2019 hebben de Zwitserse instanties te kennen gegeven dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of die zouden leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18§1d) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Zwitserse autoriteiten (4)."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 13 van richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting rond de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, en stelt vervolgens:

“2. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een terugkeer naar Zwitserland geen schendingen inhoudt. Indien verwerende partij echter een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, was zij tot een ander besluit gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Zwitserland, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM. Het is immers algemeen bekend dat de Zwitserse autoriteiten het afgelopen jaar, hun houding wat betreft Eritrese asielaanvragen hebben gewijzigd. Dat dit onder meer duidelijk blijkt uit een uitspraak van het Hooggerechtshof van Zwitserland, waarin het Hof overwoog dat Eritrese staatsburgers die hun dienstplicht hebben vervuld, bij terugkeer naar herkomstland over het algemeen niet worden teruggeroepen in dienstplicht of gestraft worden. Een terugkeer naar hun land van herkomst werd om deze reden over het algemeen niet onredelijk bevonden. Hiermee bevestigde het Zwitsers Hooggerechtshof een eerdere conclusie van het SEM d.d. 17 augustus 2017: “Le renvoi en Érythrée est licite et exigible pour certaines catégories de personnes lesquelles on estime que le risque d’enrôlement dans le service national peut être exclu.” Dat deze gewijzigde houding onderhevig is aan enorme internationale kritiek. Verzoeker verwijst dienaangaande naar een eerder rapport van de Speciale Rapporteur van de VN d.d. 07/06/2017 naar aanleiding van een uitspraak van het Zwitserse Hooggerechtshof: “In this context, the Special Rapporteur reiterates her previous findings, also reflected in the reports of the Commission of Inquiry, that Eritrean authorities consider as illegal those who leave Eritrea without an exit visa. Those who cannot obtain exit visas are individuals deemed to be draft evaders or military deserters, as well as political opponents who are considered to be traitors. Returning individuals in these categories risk detention in inhumane conditions and are most likely to be (re-)assigned to military training and service; which continues to amount to enslavement and forced labour. Additionally, ‘regularising’ the relationship with the Eritrean authorities, as the European Asylum Support Office indicated, is not an option available to all potential returnees. As reported by the Commission of Inquiry, Eritreans abroad are requested to sign an “Immigration and Citizenship Services Request Form” to regularize their situation before they can request consular services. By signing the form, individuals admit that they “regret having committed an offence by not completing the national service” and are “ready to accept appropriate punishment in due course”. Such procedure would provide a blank cheque for arbitrary punishment.” Dat tevens het zeer gedetailleerde rapport van het Observatoire Romand niets aan de verbeelding overlaat: “ 2.2.3. Au fil du temps, la situation juridique des requérant(e)s d’asile provenant d’Érythrée a été appréhendée toujours plus strictement. (...) Notons que sur le plan international, la Suisse se démarque en rendant des décisions de renvoi : aucun État européen n’exécute de renvoi vers l’Érythrée.”

De verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing tot het vermelden van de gewijzigde mentaliteit van de Zwitserse autoriteiten omtrent asielaanvragen van Eritrese vluchtelingen maar gaat daarbij een nader onderzoek uit de weg, past dit niet in concreto toe op verzoeker en geeft haar eigen interpretatie weer die niet strookt met de hierboven beschreven bevindingen. Gelet op de afwezigheid van afdoende juridische bijstand en gelet op het gegeven dat verzoeker naar alle waarschijnlijkheid uitgewezen zal worden naar Eritrea, nu de Zwitserse autoriteiten asielverzoeken aangevraagd door Eritrese vluchtelingen systematisch afwijst, zijn de gevolgen in de praktijk eens zo cruciaal zijn bij de overwegingen betreffende een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker brengt hiermee dan ook bewijs mee dat bij een eventuele verwijdering naar Zwitserland, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat hij behoort tot een kwetsbare groep die in België wel degelijk als een asielzoeker beschouwd wordt, doch in Zwitserland niet. Dat dit wezenlijk obstakel in het bekomen van internationale bescherming een concretisering uitmaakt van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker. Verzoeker vreest terecht dat hij bij een eventuele terugkeer naar Zwitserland een negatieve

asielaanvraag zal krijgen en dus terug zal moeten keren naar Eritrea. Verwijzingen naar algemene rapporten volstaan dan ook in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde de migranten met een kwetsbaar profiel die terugkeren naar Zwitserland conform de Dublin III-verordening. Verzoeker verwijst in onderhavig geval naar de beschikbare landeninformatie omtrent de behandeling van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening. Zo blijkt uit een rapport van USDOS Labour & Human Rights over de mensenrechtentoestand in Eritrea: *“The most significant human rights issues included arbitrary deprivation of life; disappearances; torture and other cruel, inhuman, and degrading treatment by security forces, including for political and religious beliefs; harsh prison and detention center conditions; arbitrary arrest; denial of fair public trial; arbitrary and unlawful interference with privacy, family, or home; restrictions on freedoms of speech and press; restrictions on internet freedom, academic freedom, and cultural events; restrictions on freedom of peaceful assembly, association, and religion; limits on freedom of internal movement and foreign travel; inability of citizens to choose their government in free and fair elections; corruption and lack of transparency; restrictions on international nongovernmental organizations; violence against women and girls, including in military camp setting and national service positions; human trafficking; criminalization of same-sex sexual conduct; and forced labor, including forced participation in the country’s national service program, routinely for periods beyond the 18-month legal obligation. The government did not generally take steps to investigate, prosecute, or punish officials who committed human rights abuses. Impunity for such abuses was the norm.”*

Tot op heden vinden er in Eritrea nog steeds schendingen van mensenrechten plaats. Verzoeker verwijst in dit verband naar de conclusie van de Speciale Rapporteur van de VN op de zitting van de algemene vergadering van 25/06/2018 met betrekking tot het mensenrechtenklimaat in Eritrea: *“The overall assessment of the Special Rapporteur regarding the situation on human rights in Eritrea remains grim: (a) The human rights landscape of Eritrea remains complex, compounded by non-respect for the rule of law and weak institutions, including the judiciary; (b) The military/national service, which the commission of inquiry on human rights found reasonable grounds to believe constituted no less than the enslavement of a whole populations, a crime against humanity, remains indefinite. Except for a small increase in pay in 2015, no further reform has been communicated; (c) Other crimes against humanity, involving imprisonment, enforced disappearance, torture and other inhumane acts, persecution, rape and murder, continue; (d) The military/national service and the people’s militia detain people in a highly militarized society, making it impossible for them to enjoy a normal life. The Special Rapporteur notes with concern that the military plays a dominant role in the lives of Eritrean people and in the country’s national institutions; (e) Overcrowded detention centres with no means to challenge the legality of the detentions before an impartial and independent court of law; (f) Participants at peaceful demonstrations and gatherings held in compliance with international human rights standards are subjected to excessive use of force by the military and law enforcement apparatus. Demonstrators are arbitrarily detained for expressing views when they assemble; (g) The Government’s actions aimed at controlling religious practice in Eritrea through different kinds of interference do not enhance the religious tolerance that has hitherto characterized the harmonious relations among different religious communities in Eritrea; (h) Detainees are especially vulnerable to human rights violations, including torture, as legal procedures and safeguards, such as access to family members, lawyers and doctors, are denied; (i) Pretrial detention is the norm and not the exception; (j) Independent institutions that ensure the separation of powers, with checks and balances built into the system, are either weak or absent; (k) The impunity enjoyed by perpetrators of crimes against humanity and human rights violations remains an unrelenting challenge to be addressed through effective measures. Repeatedly, the Government has failed to prosecute perpetrators to ensure accountability. Essentially, Eritrea has demonstrated that victims of crimes against humanity and human rights violations will not receive adequate remedies. Thus, impunity has been strengthened and entrenched, with the prospect that human rights violations will continue to be committed while perpetrators are shielded.”* Verzoeker behoort, conform de beschikbare – en hierboven uiteengezette – landeninformatie tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Zwitserland, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is. In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten en landenrapporten van verschillende vooraanstaande NGO’s om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan Zwitserland. Dat deze informatie bovendien actueel dient te zijn.

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde: “De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).”

Er zijn dus wel degelijk structurele tekortkomingen betreffende de toegang tot de asielprocedure, met name de mogelijkheid tot kostenloze en adequate juridische bijstand; de gewelddadige houding van politie tegenover vreemdelingen, en – bovenal – de praktijk waarbij Eritrese vluchtelingen systematisch uitgewezen worden, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij meent te kunnen vaststellen. Dat dit een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij de landeninformatie immers op zeer gefragmenteerde wijze aanhalen en de meest recente rapporten onvoldoende heeft onderzocht. Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken. Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende opvang in menswaardige omstandigheden en toegang tot de asielprocedure met alle nodige procedurele waarborgen, onderlijnt verzoeker zoals hierboven aangegeven aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

Verzoeker wenst verder te benadrukken dat in geval van een uitwijzing van een asielzoeker, het aan de administratieve overheid toekomt om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit eens te meer indien de wetgeving van desbetreffend land recentelijk gewijzigd werd. Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen. Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Zwitserland zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij bovendien afdoend en deugdelijk moeten nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Zwitserland. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing. Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Zwitserland. Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd.

Nergens blijkt echter dat de minister is nagegaan wat de gevolgen precies zijn van de betrokken koerswijziging die in Zwitserland reeds enkele jaren bezig is, in casu in het bijzonder voor wie, zoals de verzoekende partij, in het kader van de Dublin-III-Verordening naar Zwitserland wordt overgedragen en daar in het verleden al een negatieve beslissing had ontvangen. Daarnaast kan de minister niet voorhouden onwetend te zijn over de mensenrechtensituatie in Eritrea zoals die blijkt uit een aantal toonaangevende rapporten. Gelet op de houding die Zwitserland aanneemt ten aanzien van Eritrese onderdanen, blijkt dat de deze mensenrechtensituatie wel degelijk relevant kan zijn. Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij prima facie aannemelijk maakt dat de minister heeft nagelaten om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM door te voeren.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Zwitserland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

4. *Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Zwitserland een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM . In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Zwitserland te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Zwitserland verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”*

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). De inhoud ervan vindt ook zijn neerslag in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de

praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 104). Met andere woorden: ook Dublinoverdrachten kunnen dus een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij dus ook nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 342).

2.2.3. Verzoeker stelt dat, indien de minister een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijze had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit zou gekomen zijn, met name dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Zwitserland wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Het is immers algemeen bekend, zo betoogt hij, dat de Zwitserse autoriteiten het afgelopen jaar hun houding wat betreft Eritrese asielaanvragen hebben gewijzigd. Hij wijst hierbij op een uitspraak van het Zwitsers Hooggerechtshof, waarin het Hof overwoog dat Eritrese staatsburgers die hun dienstplicht hebben vervuld, bij terugkeer naar hun herkomstland over het algemeen niet worden teruggeroepen in dienstplicht of worden gestraft, zodat een terugkeer naar het land van herkomst over het algemeen niet onredelijk wordt bevonden. Hiermee, zo stelt hij, bevestigde het Hof een conclusie van het SEM (Secrétariat d'état aux migrations) van 17 augustus 2017 waarin werd gesteld dat een verwijdering naar Eritrea voor bepaalde categorieën mensen wettelijk en uitvoerbaar is. Verzoeker geeft aan dat deze gewijzigde houding onderhevig is aan enorme kritiek, waarna zij verwijst naar en citeert uit een rapport van 7 juni 2017 van de Speciale Rapporteur van de VN naar aanleiding van een uitspraak van het Zwitserse Hooggerechtshof. Ook stelt hij dat het zeer gedetailleerd rapport van november 2018 van het Observatoire Romand niets aan de verbeelding overlaat, waarbij hij erop wijst dat de situatie van Eritrese asielzoekers telkenmale strenger werd beoordeeld en Zwitserland zich onderscheidt door terugkeerbeslissingen te nemen, terwijl geen enkel Europees land terugkeerbeslissingen naar Eritrea

uitvoert. Verzoeker verwijt de verwerende partij dat zij zich op dit punt beperkt tot het vermelden van de gewijzigde mentaliteit van de Zwitserse autoriteiten maar een nader onderzoek uit de weg gaat, dit niet in concreto toepast op zijn geval en slechts haar eigen interpretatie weergeeft, die niet strookt met de door verzoeker weergegeven bevindingen. Volgens verzoeker, die ook de afwezigheid van afdoende juridische bijstand aanhaalt, brengt hij met dit alles een begin van bewijs bij dat hij bij een eventuele verwijdering naar Zwitserland het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gegeven dat hij behoort tot een kwetsbare groep die in België wel degelijk als een asielzoeker beschouwd wordt, doch in Zwitserland niet en gelet op het feit dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat migranten met een kwetsbaar profiel die terugkeren naar Zwitserland conform de Dublin III-verordening naar Eritrea moeten terugkeren. Hij geeft aan dat dit wezenlijk obstakel in het bekomen van internationale bescherming een concretisering uitmaakt van het begin van bewijs in zijn hoofd en dat hij terecht vreest dat hij bij een eventuele terugkeer naar Zwitserland een negatieve beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming zal krijgen en dus terug zal moeten keren naar Eritrea. Verzoeker haalt vervolgens verschillende rapporten om aannemelijk te maken dat er een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bestaat bij een terugkeer naar Eritrea.

2.2.4. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat geen degelijk en rigoureuus onderzoek werd gevoerd naar de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht, zowel in het licht van zijn eigen specifieke situatie als in het licht de situatie van Eritrese Dublin-terugkeerders in Zwitserland. Zij heeft daarbij overwegend gebruik gemaakt van het recente AIDA-rapport van 22 februari 2019 om tot een genuanceerde beoordeling te komen van de situatie voor Dublin-terugkeerders uit Eritrea naar Zwitserland, in het bijzonder wat de toegang tot de asielprocedure en de opvangcentra betreft, waarna wordt geconcludeerd dat de situatie ter plaatse niet strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Ook heeft zij oog gehad voor de gewijzigde politiek van de Zwitserse asielinstanties en de gevolgen daarvan voor wat betreft het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel en de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze beoordeling niet deugdelijk is.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de verwerende partij uit het voormelde AIDA-rapport heeft afgeleid dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, ook niet wanneer een eerder verzoek al werd afgewezen, in welk geval een navolgend verzoek zal kunnen worden ingediend of een verzoek tot revisie. Zwitserland stemde uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, §1, d van de Dublin III-verordening, hetgeen impliceert dat hij er de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker toont niet aan dat dat in zijn geval niet opgaat.

De “structurele tekortkomingen betreffende de toegang tot de asielprocedure, met name de mogelijkheid tot kosteloze en adequate juridische bijstand”, waarop verzoeker wijst zijn evenmin aangetoond. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat uit het AIDA-rapport blijkt dat een nieuwe asielwetgeving van kracht is sedert maart 2019 en dat daarbij wordt voorzien in kosteloze rechtsbijstand. Verzoeker brengt ook op dit punt geen concrete argumenten bij waaruit blijkt dat deze informatie niet correct is.

De bestreden beslissing motiveert ook dat indieners van een navolgend verzoek recht hebben op materiële opvang:

“Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (“Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice”, pagina 65). Bovendien bestaat er noodhulp waarbij personen waarvoor er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd waarbij “these persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress” (pagina 67).”

Verzoeker zal aldus bij het indienen van een navolgend verzoek recht hebben op materiële opvang. Hij toont niet aan dat deze in de gestelde omstandigheden niet voldoende zou zijn om het risico op onmenselijke of vernederende behandeling te verhinderen.

Verzoeker stelt verder dat de verwerende partij afdoende en deugdelijk had moeten nagaan wat er procedureel gebeurt met een Dublinverwijderder, maar toont niet aan dat en waarom het gevoerde onderzoek en de tot uiting gebrachte motieven niet afdoende zouden zijn.

Voorts blijkt, zoals reeds gesteld, dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over de wijziging in aanpak van verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door Eritrese onderdanen, maar van oordeel is dat niet leidt tot de conclusie dat er sprake is van structurele tekortkomingen op het vlak van de procedures inzake asiel en internationale bescherming, in het bijzonder niet omdat Zwitserland niet is overgegaan tot een systematische weigering van verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen en de minder hoge erkenningsgraad niet afdoet aan de vaststelling dat Eritreeërs in Zwitserland nog steeds de meest erkende bevolkingsgroep uitmaken, met een erkenningsgraad van 60 procent. Een verschil in erkenningsgraad is op zich geen indicatie van mogelijke systeemfouten of van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM, zo stelt de verwerende partij ook.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook gewezen op het arrest van het EHRM nr. 41282/16, van 20 juni 2017, *M.O. v. Zwitserland*, waaruit volgt dat niet elke verwijdering naar Eritrea per definitie een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt en dat zulks nog steeds in elk specifiek geval moet worden aangetoond. Dit wordt in verzoekers betoog niet weerlegd.

Wat er ook van zij: in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet blijkt dat de gewijzigde houding van de Zwitserse autoriteiten daadwerkelijk heeft geleid tot gedwongen terugkeer naar Eritrea. Zo blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand dat er bij gebreke aan een terugname-akkoord met Eritrea geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland kunnen worden uitgevoerd. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beide staten in de maak zou zijn. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-Comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017); het Comité beval de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (AIDA-rapport p. 59-60), zodat gedwongen verwijderingen naar Eritrea momenteel zeker niet aan de orde zijn.

Verzoeker stuurt er in het middel op aan dat een afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming, gelijk staat aan een gedwongen verwijdering naar Eritrea, maar laat na concrete elementen aan te brengen die hogerstaande vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

De kritische bemerkingen van verzoeker omtrent het Zwitserse asielbeleid laten dan ook niet toe te besluiten dat er in Zwitserland actueel sprake zou zijn van dermate structurele of systemische tekortkomingen dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens een gedwongen verwijdering naar Eritrea aan de orde is, of dat hij dat niet zou kunnen aanklagen bij de bevoegde instanties of bij het EHRM, zoals overigens ook in de bestreden beslissing wordt gesteld. Het EHRM oordeelde daarnaast in het arrest, dat in beginsel eerst een beroep moet worden gedaan op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat (alvorens een beroep in te dienen bij het EHRM). Loutere twijfels of speculaties omtrent het resultaat van een nieuw verzoek om bescherming, stellen de betrokkene er niet van vrij om te proberen tot een oplossing te komen. (§§87-92)

Waar verzoeker ten slotte nog wijst op de gewelddadige houding van de politie tegenover vreemdelingen, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn gehoor geen melding heeft gemaakt van persoonlijke ervaringen in dit verband.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft geconcludeerd dat *“de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”*

2.2.6. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, aangezien niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,
mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

A. WIJNANTS